

LIAM

Lees ook van Miranda Hillers

DEX (WWW #1)

KAI (WWW #2)

Het geeft niet (Blingg #1)

Breek mijn hart niet (Blingg #2)

Vergis je niet (Blingg #3)

Niets is wat het lijkt (Blingg #4)

Miranda Hillers

LIAM

Eerste druk, november 2017

Copyright © 2017 MH Books

Auteur: Miranda Hillers

Redactie: Chinouk Thijssen

Omslagbeeld: Viorel Sima | Shutterstock.com

Omslagontwerp: Carmen van Mourik | X Ontwerp

ISBN 9789492792020

NUR 343

www.mirandahillers.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LIAM

Er zijn weinig dingen die ik niet graag doe. Soms kan ik er niet onderuit en onderga ik het met gemengde gevoelens. Een van de dingen waar ik een hekel aan heb is voor de meeste mensen heel gewoon, anderen kijken ernaar uit. Bij mij is het dus niet echt een feestje om het te doen.

Waar ik het over heb is vliegen. En dan bedoel ik niet de zoemende beestjes. Nee, ik heb het over Boeings. De 747's die kilometers boven in de lucht wolkachtige uitlaatgassen uitstoten. De vliegtuigen die je binnen no-time naar ontelbare bestemmingen kunnen brengen, waar ook ter wereld.

Ik heb vaker gevlogen, daar niet van, ik doe het als het moet en niet anders kan. Het angstige gevoel dat er van alles kan gebeuren en zeker in deze tijd waar extremisten actief zijn, verschijnt onmiddellijk in mijn hersenen zodra ik een vliegtuig in stap. De spanning dringt door tot mijn maag en darmen, ik word er naar van.

Zo ook vandaag. Mijn ontbijt is er al uit en hulpmiddelen om reisziekte te verminderen helpen niet echt bij mij. Door op een stoel aan het gangpad te zitten, ondervindt niemand hinder van mij als ik mijn onrust wil bedwingen wanneer ik de behoefte heb om naar het toilet te gaan.

Rechts van mij, aan de andere kant van het gangpad, zit de vader van Kai. Willem Willems is de grote sponsor van WWW, onze voetbalclub. Door zijn gulle gift heeft hij ervoor gezorgd dat ons team de uitnodiging van de Engelse voetbalclub Arsenal heeft kunnen aannemen. Als we de reis zelf moesten bekostigen zou dat voor een aantal spelers niet haalbaar zijn, maar het is dus geregeld. We hebben tegen grote namen mogen voetballen en konden onze

kwaliteiten laten zien. Het was een sportief weekend dat veel te kort duurde.

‘Gaaf het, Liam?’ Kai zit naast mij en geeft me een kauwgompje. ‘Je bent zo stilletjes.’

‘Ja.’ Op de meest nonchalante manier probeer ik hem te overtuigen, wat nagenoeg mislukt. Mijn spraakwater is door de vliegangst beduidend minder dan normaal, mijn ellenlange antwoorden blijven uit.

Kai lacht en slaat me bemoedigend op mijn bovenbeen.

Ik heb het gevoel alsof ik de hele ruimte waar we ons in bevinden kan onderkotsen. Het duurt nog niet eens anderhalf uur om van Londen naar Schiphol te vliegen, toch huiver ik en probeer ik te denken aan een veilige vlucht.

Al kauwend op het kauwgompje kijk ik voor Kai langs om een blik te werpen op Dex. Hij zit bij het raam en in tegenstelling tot mij geniet hij juist.

Dex verheugde zich al een lange tijd op deze trip. Een paar dagen geleden had hij nog nooit gevlogen en nu beleeft hij het allemaal heel intens. Het is aan zijn opgetogen gezicht af te lezen.

De afleiding die Collin veroorzaakt door te flirten met langslappende stewardessen die controleren of de veiligheidsriem bij alle passagiers vastzit, doet me grijnzen. Hij zit een rij voor mij en probeert zijn charme aan de stewardess te geven, die er duidelijk niet koud of warm van wordt.

Ik ben slimmer dan hij en zeg tegen de stewardess dat ik mijn veiligheidsriem niet vastkrijg. Ze glimlacht naar me en blijkbaar omdat ik zo wit zie en zweetdruppels op mijn voorhoofd blijven komen, legt ze nauwkeurig uit hoe je de gesp in de riem klikt.

‘Ik heb vliegangst,’ mompel ik naar waarheid.

Op de heenweg heb ik gebruikgemaakt van mijn situatie, het gebeurde achteraf in mijn hotelkamer. De stewardess bracht de vrije tijd die ze had met mij door voordat ze ’s avonds weer naar Nederland vloog.

Deze stewardess trapt er niet in. Na een klopje op mijn schouder gaat ze verder om bij andere passagiers de riemen te controleren voordat we de lucht in gaan.

Ik ben genoeg aan mijn trekken gekomen, daar niet van. Die Engelse meiden kunnen er wat van. Vrijdag kwamen we in Londen aan en na de korte nachtrust die ik had dankzij de hitsige stewardess was het zaterdag, na een aantal voetbalwedstrijden te hebben gespeeld, weer raak. We doken een naastgelegen pub in en als je met een grote club binnenkomt, krijg je al gauw aandacht. Wij ook.

Niet iedereen is vrijgezel, zoals Dex, Kai en nog een paar teamgenoten. Ze bleven keurig trouw aan hun vriendinnen. Ik zou dat niet kunnen, ik heb dan ook nooit een vaste vriendin gehad. Ik wil het niet, ik geniet van vrouwen die zich gewillig op me werpen. Vrijwel nooit hoef ik er enige moeite voor te doen.

Ik neem het ervan. Ik ben jong en heb geen behoefte om me aan één persoon vast te pinnen. Dan moet ze wel van goeden huize komen en moet ik echt hoteldebotel op haar zijn. Zij moet me op ieder moment van de dag zo kunnen bevredigen dat ik nooit genoeg van haar krijg.

De waardering, het compliment of een blik van goedkeuring, zelfs een glimlach, dat gevoel wil ik aan een vrouw geven en ik verwacht het ook terug. Het zijn die speciale momenten die je met iemand deelt en die gelegenheid heb ik nog niet ondervonden.

Mijn opa gaf mij ook dat gevoel. Hij was trots op me, wat ik ook deed. Van jongs af aan leerde hij mij zandkastelen bouwen, hoe ik een worm aan de vishaak kon rijgen, hoe je moest voetballen en hij leerde me koken.

Mijn moeder heeft me altijd geholpen met huiswerk maken en mijn vader leerde mij fietsen. Hun aandacht werd onder mij en mijn zusje verdeeld. Zorg, toewijding en liefde. We zijn niets tekortgekomen.

Opa is mijn held en sinds oma er niet meer is, bezoek ik hem meer dan voorheen. Hij heeft zijn eigen dingen waar hij zoet mee is; opa komt altijd de dag door, maar toch. We praten over van alles en nog wat en zijn nooit uitgesproken. Het onderwerp liefde haalt hij er ook altijd bij. Opa is en blijft een romanticus en dat ben ik niet. Daar botsen we. Het maakt mij namelijk niet uit met wie ik het doe, waar, wanneer en hoe.

‘Shit!’ De gedachte dat het vliegtuig neer gaat storten jaagt door me heen als het vliegtuig angstaanjagend op en neer gaat.

‘We vliegen door een wolk en die is vaak kouder dan de omgeving daaromheen.’ Kai probeert me gerust te stellen. ‘Die verschillen zorgen voor beweging en dan krijg je turbulentie. Je kunt echt niet uit je stoel vallen, Liam.’

Met mijn ogen dicht probeer ik aan andere dingen te denken terwijl de motoren van het vliegtuig gewoon blijven ronken. Er is niets aan de hand. Ik zet de playlist op mijn mobiel aan en luister naar de muziek die me laat indommelen.

Zodra we zijn geland, haal ik opgelucht adem. We zijn weer veilig in ons kikkerlandje. Wanneer we het teken krijgen dat we onze stoelriemen mogen losmaken en we het vliegtuig mogen verlaten, haast ik me met mijn rugtas door het gangpad naar buiten.

Het duurt mij te lang om bij de bagageband te wachten totdat onze voetbaltassen verschijnen. Ik laat de trainer weten dat ik naar de aankomsthal ga om me op te frissen en vraag aan Collin of hij mijn bagage wil meenemen.

Charlize

Nog een keer zwaai ik naar Imke voordat ze door de douane wordt gecontroleerd. Ik zal haar zo gaan missen.

Imke is mijn enige vriendin, degene die me begrijpt en aan wie ik de laatste weken veel steun heb gehad. De frustraties waarmee ik nog altijd worstel heeft ze kunnen bedaren, maar die verdwijnen niet in één keer.

Het is goed en knap dat ze voor zichzelf heeft gekozen, we hebben dat allebei gedaan. Imke gaat naar Australië om te backpacken. Dat was haar droom en die komt nu uit.

Wat zijn mijn dromen eigenlijk?

Wat zou ik nu het liefst willen doen of waar zou ik op dit moment willen zijn?

Het klinkt sneu, maar ik ben graag bij mijn oma. Ik beschouw haar meer als mijn moeder dan mijn eigen moeder. Haar zie ik meer als een... Ik heb niet eens een benaming voor mijn moeder. Ze is apart, laat ik het daarop houden.

Ooit ving ik een gesprek tussen haar en oma op. Mijn moeder riep in een kwade bui dat ze spijt had dat ik ben geboren, dat ze de zwangerschap had moeten afbreken. Door mij is haar leven anders gelopen dan ze ooit voor ogen had.

Ze heeft het aan zichzelf te danken, ik heb het haar niet aangedaan. Dan had ze niet met mijn vader het bed in moeten duiken en hadden ze aan een condoom moeten denken.

Door oma ben ik geworden zoals ik nu ben. Ik weet niet beter dat mijn moeder werkte en 's avonds thuiskwam om te eten en daarna ging ze weer op pad. Uit, net zoals haar leeftijdsgenoten. Stappen.

Ik ben nooit belangrijk voor haar geweest en ze mag haar eigen moeder dankbaar zijn. Oma zorgde voor mij zodat zij haar eigen

gang kon gaan en daar heeft ze intens gebruik van gemaakt. Misschien wel slap van oma, maar ze kon niet tegen haar op, vooral niet nadat opa overleed.

We woonden bij oma en opa, maar op een gegeven moment kregen zij een aanleunwoning. Wij kregen een huurhuis toegewezen, maar nadien zijn we zo vaak verhuisd totdat we in een wijk kwamen te wonen die mijn leven drastisch veranderde.

Het lijkt telepathie, maar dat is natuurlijk niet zo. Oma en ik bellen regelmatig omdat mijn situatie nu anders is dan voorheen. Ik beantwoord haar telefoontje.

‘Hoi, oma. Ik wilde al naar je toe ko –’

‘Nee, Lize, doe dat maar niet. Hij is hier geweest, voor de zoveelste keer. Hij wil weten waar je bent.’

‘Maar dat weet jij niet.’

‘Nee, en dat heb ik ook tegen hem gezegd.’

Terwijl ik aan oma vraag hoe het verder met haar is, bekijk ik in een toeristenwinkeltje tulpen die uit hout zijn gesneden. Het materiaal hout heeft me altijd geïnteresseerd, je kunt er zoveel mee doen. Al struinend langs klompen, chocolade en kaasproducten raak ik een molen aan en laat de wieken draaien. Typisch Hollands.

Ik pak een flesje water en sluit achter in de rij aan om te betalen. Bijna laat ik het flesje uit mijn handen vallen als ik hem zie. Hij loopt langs het winkeltje.

‘Oma,’ fluister ik. ‘Hoe weet hij dat ik op het vliegveld ben?’

‘Je bent al weken weg, hij zal rond hebben gevraagd.’ Oma zucht. ‘Ik weet het niet, lieverd.’

Uit pure spanning heb ik geen idee waar ik nu heen loop. Met een gebogen hoofd, mijn lange haren verborgen voor mijn gezicht, ga ik met de stroom mee. De andere kant op, waar hij heen liep.

Is hij me vanaf Imkes huis achtervolgd? Heeft hij buurtonderzoek gedaan? Je kunt alles van Walter verwachten.

Na de zoveelste ruzie ben ik bij hem weggegaan. Ik kon niet meer met hem leven, ook al vroeg hij me hem te vergeven. Ik

geloofde niet dat hij zou veranderen en ik ben bij Imke gaan wonen.
Meer ondergedoken.

‘Oma, je hoort snel van me.’ Ik stop mijn mobiel in mijn jaszak en ik ben zo aan het peinzen over wat Walter hier nu doet, dat ik niet doorheb dat de mensenmassa minder is geworden en ik in het herentoilet ben beland.

Mannen plassen in urinoirs en een paar heren bij de wasbak kijken wel, maar zeggen niets. Misschien zijn het toeristen die denken dat het gewoon is, dat Nederland zo vrijdenkend is en dat vrouwen ook in het herentoilet mogen plassen.

De herrie die de blaasfunctie van de droger maakt, laat iemand die met zijn hoofd gebogen boven een wasbak hangt over zijn schouder kijken. Hij heeft zo’n wit gezicht dat ik denk dat hij zo meteen flauw gaat vallen.

‘Gaaf het?’ vraag ik bezorgd. ‘Misschien moet je even gaan zitten.’

‘Ik heb net al een tijd gezeten.’ Met een pijnlijk vertrokken blik kijkt hij met zijn blauwe ogen via de spiegel in de mijne. Hij opent de kraan en gooit een plens water over zijn gezicht. ‘Ik ben blij dat ik kan staan.’

Hij strijkt zijn blonde haren achterover en zet een beanie op. Het duurt even voordat hij tevreden is over hoe zijn haar onder de muts is verdwenen. Hij is een paar jaar ouder dan ik, maar nog geen vijftientig, schat ik. Hij draait zich om en leunt tegen de wasbak.

‘Maar bedankt voor je aanbod. Ik heb vliegangst en we zijn net geland. Ik moest mijn kop even opfrissen en nu ik dat gedaan heb, kan ik er weer tegen.’

Met open mond staar ik naar hem. Hij gebruikt zijn shirt als handdoek en in tegenstelling tot zijn witte gezicht heeft zijn buik een normale tint. Wanneer hij zijn shirt weer in de rand van zijn jeans stopt, wankelt hij.

‘Hier.’ Uit mijn tas haal ik een Lion. Ik heb altijd wel iets van chocola bij me. ‘Misschien krijg je er weer energie door en komt